

andre vigtige Sager, navnlig vedkommende Udvi-lingen af Samsærbidelsmidlerne og lignende, hvor dette uheldige Forhold heller ikke har haft nogen Virkning, men der er sandelig ogsaa Exempler paa, at det har haft en Virkning, som jeg nu skal omtale, og som efter min Mening netop er overordentlig betænkelig. Jeg sigter herved til den Afstemning forleden Nat, hvorved vi negete Be- villingen til et Landskæb, en Afstemning, som maaste vil være skjæbnesvanger for Danmarks hele Forsvar og dermed for Danmarks Fremtid. Det var sandelig ikke den høitærede Marineministers Skyld, at denne Bevilling blev negtet, thi han optraadte tværtimod med en Kraft og Varme, som har vundet udelst Anerkjendelse. Der var, det erkjender jeg — Realitetsgrunde tilstede, og de have haft deres Virkning, men der var ogsaa politiske Grunde, hvilket udtryffeligt gjentagne Gange blev sagt af den ærede Ordfører. Dette er en Sag, som efter min Mening er af den allerstørste Betydning, og som fortjener den største Opmærksomhed, thi hvis det virkelig er sandt, at denne Bevilling, der var af overordentlig stor Betyd- ning for vort Forsvar, blev negtet, fordi Hvertal- let ikke har Tillid til den nuværende Regjering, saa ere vi efter min Mening allerede komne til det Standpunkt, som jeg før omtalte, nemlig at en Regjering — der vil sige en fædrelandskærlig Re- gjering — ikke i Landen vil kunne staa sig over- for Hvertallet i dette Thing, forsaavidt Valen er om Bevillingspørgsmaal, thi en fædrelandskærlig Regjering, maa jo sige sig selv, at hvis den Mistillid, som — med Rette eller Urette — næres til den, er Skyld i, at en Bevilling af en saa overordent- lig Betydning ikke gaar igjennem, og hvis der- mod en anden Regjering, som stod det store Hvertal her i Salen nærmere, var i Stand til at sætte Bevillingen igjennem, saa er det denne Regjering's Migt at gaa af. Hensynet til Danmarks For- svar og Danmarks Fremtid er for stort til at blive underordnet noget som helst Hensyn til Per- soner og Systemer eller noget som helst Hensyn til, om Ministeriet har det ene eller det andet Navn. Jeg læste igaar i „Allmuevennen“ at der mellem Folkethinget og Regjeringen var Krig, Krig paa Liv og Død. Det er et meget stærkt Udtryk, og det er et meget ubyggeligt Billede, der opruller sig for os, naar vi nærmere overveje, hvad der ligger i disse Ord. Naar man tænker sig en Negtelse af Finantsloven, efterfulgt af en Opløsning af Folkethinget, naar man tænker sig en provisorisk Finantslov, efterfulgt af en Anklage for Rigset- ten, fort sagt, naar man tænker sig hele det store konstitutionelle System med alle dets uderligt gaaende Raaben sat i Bevægelse, og denne Til- stand fortsat i længere Tid, da maa man virkelig spørge: Mon vort lille befriede Land vil kunne taale en saadan Tilstand fortsat i længere Tid, uden at der bliver alvorlig Fare for selve Friheden og selve Landet? Jeg vender mig derfor til den

høitærede Regjering, og siger som den, der ikke regner sig til Oppositionen, og derfor vel maa have Lov til at give et venligt Raad, at hvis nu Forsøget paa at negte Finantsloven mislykkes, og denne Samling altsaa faar Lov til at ende fredelig, det vil sige, paa en ikke voldsom Maade, saa venter jeg, og flere med mig, af Regjeringens Fædrelandskærlighed, at den vil tage under den næste Overtveelse, hvorledes en Gjentagelse af denne Samlings Videlse, som undgaaes for Frem- tiden, og lade det Resultat, som en saadan Over- veelse vistnok uundgaelig vil føre til, træde frem i Ojningen.

Finantsministeren. Jeg følger ikke ugerne den ærede Valers Opfordring til at udtale mig, medens jeg ikke fandt, at der var Grund til at tage Ordet strax, efterat den ærede Ordfører havde udtalt sig. Det falder mig i Reglen nat-URLIGT, at i det Mindste nogle af de af Thingets Medlemmer, som dertil maatte finde sig opfor- drede, først komme til Orde inden Ministeren. (Stemmer: Sjovt!) De ærede Medlemmer maa undskyld mig, det er mig vanskeligt i Dag endog at tale, end sige at tale høit. Som det ærede Medlem, der nu satte sig, yttrede, er det Forslag, her er fremkommet i en vis Forstand — men efter mit Skøn ogsaa kun i en vis Forstand — en Fortsættelse af det Adresseforslag, som tidligere har været Genstand for udfulgig Forhandling. I hin Forhandling kunde Regjeringen, som det blev udtalt gennem Komitèspræsidenten, ikke finde sig synderligt opfordret til at deltage, og jeg tror, at det blev almindelig erkendt, at det var rigtigt; thi, mine Herrer, hvad var Adressen? Det var en Henvendelse til Hans Majestæt Kongen, der indeholdt en Kritik over Ministerens Virksomhed. En Udtalelse fra Ministeriet under disse Omstæn- digheder kunde udrydes som et Forsøg paa at foregribe Hans Majestæts Beslutning. Ministerens Portfeuille er til en hvilken som helst Tid ube- tinget til Hans Majestæts Naadighed, ogsaa uden nogen udtryffelig Erklæring derom fra Ministerens Side. Det er en given Sag, men der er dog visse Diebliske, hvori det er naturligt, at Mini- steriet føler sig særligt opfordret til for Hans Majestæt udtryffeligt at udtale, hvad der, som sagt, med Nødvendighed ligger i vor hele konstitutionelle Statsordnings Natur. Det er en Selsølgelse, at en saadan Hensætning om at raabe over Port- feuilleerne blev gjort til Hans Majestæt, efter at Adressen var bleven indbragt, og jeg tør sige, paa samtlige mine Kollegers Vegne, ligesom ganske særligt paa mine egne Vegne, at vi naturligvis, naar Sagen blev betragtet fra vort personlige Standpunkt, vilde have sølt det som en stor Læ- telse, dersom Hans Majestæt efter Sagens nære Overtveelse havde taget vor allerunderdanigste Hensætning til Følge og fritaget os for det an- svarfulde og besværlige Svær, der paahvoiler os,